

عنوان مقاله:

اصول و مبانی زندگی اجتماعی سالم از دیدگاه نهج البلاغه و آثار مطلوب آن در جامعه

محل انتشار:

فصلنامه رهیافت های نوین در مطالعات اسلامی، دوره 4، شماره 10 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

علی معظمی گودرزی - محقق و پژوهشگر

خلاصه مقاله:

در نهج البلاغه هم موارد زیادی وجود دارد که در آن به ضرورت زندگی اجتماعی و اجتماعی بودن انسان سفارش شده است و انسان ها را به تعاون و همکاری فرا می خواند. زیرا به تنهایی نمی توان راه رشد و کمال را پیمود و همه نیازهای خود را تامین کرد که حضرت امیرالمومنین (علیه السلام) نسبت به این امر مهم اجتماعی فرمود: «و الزموا بالسواد الاعظم فان یدالله مع الجماعه و ایاکم و الفرقة فان الشاذ من الناس للشیطان کما ان الشاذ من الغنم؛ همواره با جمعیت و اجتماع باشید که دست خدا همراه آنست، از جدایی و پراکندگی بپرهیزید که انسان تنها، اسیر شیطان است؛ همان گونه که گوسفند دور از گله اسیر گرگ». در ادبیات نیز به مواردی بر می خوریم که در آن به نفوذ و تعلق اجتماعی و ایجاد ارتباط با دیگران توجه شده است. حضرت علی (ع) که بار سنگین به سعادت رساندن یک جامعه به عهده اوست به ارتباط اجتماعی و نحوه ارتباط انسان با خود، اطرافیان و خداوند بسیار توجه کرده است و سخنان گرانبهای او را در این زمینه در نهج البلاغه در قالب خطبه ها، نامه ها و حکمت ها می بینیم. اهمیت ارتباط اجتماعی را می توان با شاخص فقدان ارتباط سنجید، انسان های منزوی و فاقد ارتباط اجتماعی، در معرض بسیاری از آسیب های اجتماعی مانند خودکشی قرار دارند. از نظر جامعه شناسان خودکشی بیش آنکه منبعث از بیماری یا تندگدستی باشد از خلاء بین افراد و جامعه یا کاستی در روابط انسانی، منشاء می گیرد. در این مقاله قصد داریم به اصول و مبانی زندگی اجتماعی سالم از دیدگاه نهج البلاغه و آثار مطلوب آن در جامعه بپردازیم و آثار روابط اجتماعی سالم را در جامعه مورد بررسی قرار دهیم.

کلمات کلیدی:

ارتباط اجتماعی، نهج البلاغه، امام علی، آثار جامعه سالم، روابط بین افراد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1596764>

